

LIA (69)

‘IK KAN HEM *zijn vader niet afnemen*’

Al jaren bewaart Lia een groot geheim voor haar zoon Remco (42). Nooit is het ervan gekomen hem te vertellen dat hij een andere vader heeft dan hij denkt.

W

“We zouden onze zoon in vertrouwen nemen als hij achttien zou worden. De arts uit het ziekenhuis had ons dan wel op ons hart gedrukt hem nooit iets te zeggen, maar mijn man en ik vonden dat niet eerlijk. Iedereen heeft er recht op om de waarheid omtrent zijn achtergrond te weten. En hoewel wij Remco niet veel konden vertellen, was het feit dat hij biologisch gezien níét de zoon was van mijn man, belangrijk genoeg. Maar toen Remco de beoogde verjaardag behaalde, was mijn man al twee jaar overleden. Ik miste hem verschrikkelijk en ook Remco treurde nog dagelijks om hem. Hij sprak met zó veel liefde en trots over zijn vader, dat ik het niet over mijn hart kon verkrijgen om hem dat af te nemen.

Later, als de rust is weergekeerd, dacht ik toen. Dan vertel ik het wel een keer. Als hij trouwt bijvoorbeeld, dan zal het beter uitkomen. Inmiddels zijn we bijna 25 jaar verder en heb ik het nog altijd niet verteld.”

Onvruchtbaar

“Mijn man en ik waren zes jaar getrouwd toen we er niet langer omheen konden: het leek erop dat kinderen niet voor ons waren weggelegd. De eerste jaren van ons huwelijk wrongen we ons nog in allerlei bochten om níét zwanger te worden, omdat we nog van elkaar en onze vrijheid wilden genieten. Maar ook toen een kind wél welkom werd en we onze vrijpartijen begonnen af te stemmen op het moment dat ik vruchtbaar dacht te zijn, gebeurde er niets. Onze ouders waren bezorgd, en wij ook. Mijn man misschien wel meer dan ik. Een zoon, dat was zijn grootste wens. We lieten ons onderzoeken in het ziekenhuis. Dat deelden we met niemand. In die tijd hing je de vuile was niet buiten. Al snel bleek dat mijn man onvruchtbaar was. Onze enige kans op een zwangerschap was anoniem donorzaad. In principe hoefde niemand daar ooit iets van te weten. Als mijn man het niet had gewild, hadden we het niet gedaan. Ik had mijn kinderwens voor hem willen laten lopen. Maar hij juichte deze mogelijkheid juist toe. Hij was ervan overtuigd dat hij net zo veel van het kind zou kunnen houden als wanneer het van hemzelf zou zijn. Nog vóór de bevalling wist ik dat hij de

liefste, zorgzaamste vader zou worden die er maar bestond. Hij was zo betrokken. En ik heb hem nooit eerder zo gelukkig gezien als toen hij onze zoon voor het eerst vasthield. Die blik van hem, dat was pure liefde. Tot op dat moment had ik weleens mijn twijfels gehad, maar vanaf toen wist ik: dit was de juiste beslissing. Remco léék zelfs op mijn man, zo bijzonder. Ik ben nóg een keer zwanger geweest van donorzaad, maar dat mondde uit in een miskraam. Het bracht veel verdriet met zich mee en we besloten dat we dit niet nog een keer wilden. We waren al zo blij met Remco, dat was genoeg.”

Steun en toeverlaat

“Wat hebben we het goed gehad met ons kleine gezinnetje. Mijn man en Remco waren twee handen op een buik. Ze waren beiden lid van de padvinderverseniging en trokken veel samen op. Echt vader en zoon. Als mensen zeiden dat ze op elkaar leken, glom mijn man van trots. Ik weet dat Remco voor hem echt als zijn eigen vlees en bloed voelde. Hij was nog maar 47 toen er darmkanker bij hem werd vastgesteld. Het was al snel duidelijk dat er geen hoop meer was. Die periode was de verdrietigste van mijn leven, omdat ik mijn man al verloren voordat hij was gestorven. Hij was zó van de kaart, dat hij zich afsloot, niet wilde praten over wat hem, ons, te wachten stond. Tot kort voor zijn dood hebben we geforceerd gedaan alsof er niets aan de hand was. De dag dat ik samen met Remco naast

de kist van mijn man stond, was hierdoor ergens ook een opluchting. Eindelijk mochten mijn tranen stromen, hoefde ik niet meer te doen alsof. En gestroomd hebben ze. Ik heb diep in de put gezeten de jaren erna. Remco was mijn steun en toeverlaat. Ook hij miste zijn vader erg. Daar konden we heel goed over praten. We waren samen op dagen die ons extra aan ons verlies deden denken:

voor altijd in het duister tasten. Toen hij opnieuw een Vaderdag bij mij doorbracht en we samen dronken op de geweldige man die mijn echtgenoot en zijn vader was geweest, besloot ik dat ik mijn mond moest houden. Er is gelukkig nooit een aanleiding geweest om mijn keuze te veranderen. Mijn kleinkinderen zijn gezond ter wereld gekomen. Er spelen geen erfelijke ziektes die vragen oproepen. Remco’s

‘Remco voelde voor mijn man echt *als zijn eigen vlees en bloed*’

de verjaardag van mijn man, zijn sterfdag en natuurlijk Vaderdag.”

De beste vader

“Toen Remco achttien werd, vertelde ik hem niets. Ik kon het niet, ik had dat samen met mijn man moeten doen, niet alleen. En ik wilde het Remco niet aandoen. Hij was zijn vader al een keer verloren, moest dat dan nog een keer? Tien jaar later kreeg hij een vaste vriendin en sprak over trouwen. In die tijd heb ik mij gemeld bij het ziekenhuis. Was het mogelijk om gegevens over de anonieme donor te achterhalen? Als ik Remco iets zou ontnemen, wilde ik hem ook iets nieuws bieden. Geen blanco pagina. Maar mij werd verteld wat ik eigenlijk wel wist; ik zou nooit te weten kunnen komen wie de donor was geweest. Als ik het Remco zou vertellen, zou hij

oudste zoon is naar mijn man vernoemd. De foto van opa hangt in hun huis en met Vaderdag komen ze allemaal bij mij, om ‘Opa- en vaderdag’ te vieren. Er gaat geen jaar voorbij dat ik denk: zou ik het toch niet moeten vertellen? Maar altijd kom ik tot de conclusie: nee, daar schiet niemand iets mee op. Mijn man was de beste vader die Remco zich ooit had kunnen wensen. Hoe hij biologisch verwekt is, dat doet er niet toe.”

De namen in deze tekst zijn vanwege privacyredenen gefingeerd. Ook (anoniem) een geheim delen? Er wordt integer en betrouwbaar met je bericht omgegaan. Mail naar Lydia van der Weide: redactie@margriet.nl.